

Marjorie

Mai he cregut en Déu. En part es tracta de certa supèrbia, un "jo sóc capaç de navegar la vida sense fútils fantasies de transcendència". Si fos la protagonista d'una tragèdia grega m'estudiarien a classe de literatura i potser situarien la meva hbris precisament aquí. Els alumnes, desinteressats, es mirarien el llibre (una edició antiga, amb tapa dura i les pàgines esgrogueïdes, perquè les editorials ja no treuen profit de les reedicions) com si en qualsevol moment n'anés a sortir una boca que els n'expliqués el veritable significat, mentre el professor parloteja excitat sobre el meu error, la meva hamartia: *tots* creiem en alguna cosa, en quelcom més enllà; Déu és només una de les possibilitats.

De petita, la meva àvia em va ensenyar a estimar. Quan, als meus tres anys, amb uns ulls blaus que se'm menjaven la cara, em va portar a l'hospital a veure un nadó nou-nat, vaig aprendre a estimar una germana. Quan li sortia la vena protectora, i ens renyava per fer bromes a costa del seu fill ("niñas, no habléis así a Jaimito"), vaig aprendre a estimar un pare. Veure-la donar forma a les *arepas* un divendres a la nit al costat de la meva mare em va ensenyar que la família i la sang no són sinònims. Sense adonar-se'n, em va mostrar com estimar els que ho necessiten i els que encara no ho saben; els llibres, el sol, l'olor de sofregit, el soroll de la màquina de cosir, i una pàtria adoptiva que encara no conec.

Un dia va haver de deixar casa seva, perquè sempre arriba un punt en què l'edat i la solitud no acaben d'encaixar, i va moure la seva vida més a prop nostre. M'ha quedat gravat a la retina el precís moment en què la porta es va tancar darrera seu. Jo la mirava des del cotxe, recolzada a la finestra. Si jo vivia una pèrdua i m'acomiadava d'una segona casa, els meus vuit anys no em deixaven entendre, i encara ara no entenc, què li devia passar pel cap en aquell instant. Va sortir, i va aturar-se a la vorera, girada cap a una porta que l'havia vist entrar i sortir tantes vegades, amb un nen petit i amb un jove obedient, amb marit i sense, amb dues nenes rossetes com ella i sorolloses. Espero no oblidar mai aquella última mirada i tota la seva profunditat.

Suposo que perdre una llar li va fer pensar en perdre un marit, i cada dia, quan em recollia a la porta de l'escola, m'explicava històries sobre el meu avi. Em parlava de Veneçuela, m'ensenyava els seus llibres, em repetia els seus acudits. Però sempre tot tornava a la música: la música que ballaven quan eren joves, la música que cantaven amb la seva

germana i el seu marit italià, la música que li posaven al meu pare quan era un nadó, i la música clàssica, que el va salvar quan res més semblava tenir sentit. La meva àvia em va explicar una vida que no he conegut a través de la música, va donar ànima a les fotografies que emplen les meves parets. Sense saber-ho, els dos em van ensenyar a estimar la música.

Crec que mai seré una gran intèrpret, però quan agafo les baquetes o em poso la flauta als llavis, els sento a prop. No sé on són, des d'on em miren, si en un cel, un infern, unes butaques de cinema amb una pantalla gegant, o aquí mateix, al meu costat, però quan sento la seva cançó, sé que, al cap i a la fi, sí que crec en alguna cosa.

Caràcters: 3.247